

Som sagt, jeg ønsker ikke i Dag at komme nærmere ind paa Spørgsmaalets Enkeltheder, hvor fristende det end kunde være for mig, der haade har beskæftiget mig en Del med, hvad der er fremkommet i Litteraturen om denne Sag og ogsaa har nogen Praksis i den Henseende som Leder af et Ulykkesforsikringsselskab, hvor vi jo stadig have med visse Arter af Invaliditet at gøre. Men jeg behøver jo heller ikke at sige mange Ord for at godtgøre — det er jo sikkert ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fuldt klar over — hvilke uhyre Vanskeligheder der er forbundet med dette Spørgsmaals Løsning. For det første vil jeg nu sige, at det bliver slet ikke let, naar man har en gratis, vederlagsfri Forsørgelse af de gamle, saaledes som vi have det her i Landet, hvor det er loybestemt, at alle skulle have det nødvendige til deres Underhold, at faa denne gratis Forsørgelse ombyttet med en Forsørgelse, hvorfor der kræves Bidrag af de paagældende; det bliver en overmaade vanskelig Ting at faa det ind i deres Bevidsthed, der ere de nydende i denne Sag, at det vil være til deres Fordel. Men det skal ikke afskrække os, for i og for sig — den Anskuelse vil jeg paa ingen Maade lægge Skjul paa — anser jeg det for en Fordel, at der ydes Bidrag — ubetinget. I denne Henseende er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne; det vilde være en absolut bedre Ordning, naar den kunde gennemføres; men jeg peger kun paa den uhyre Vanskelighed ved Gennemførelsen deraf.

Dernæst kommer der en anden overordentlig stor Vanskelighed, som ligger i hele Administrationen. Det har jo vist sig overalt i Tyskland, at det bliver en overmaade kostbar Administration og i det hele en uhyre kostbar Foranstaltning. Hvor kostbar Administrationen er, kunne vi, som sagt, se i Tyskland. Her hos os har jo den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov det uomtvistelige Fortrin, at den saa godt som intet koster i Administration. Hvor stor den økonomiske Byrde vil blive, derom vil jeg sige, at vi der endnu ikke med fuld Ret kunne pege hen paa Tyskland; thi Sagen er endnu ikke naaet saa vidt, at man kan sige, at de ere komne til, hvad man kalder et Hvilepunkt i Udgifterne, nemlig det Punkt, hvor Udgifterne for saa vidt ville være i Hvile, som de kun skride frem med den voksende Folkemængde. Dette Hvilepunkt er endnu ikke naaet i Tyskland; men en Ting se vi fra Aar til Aar i Tyskland,

nemlig at Udgifterne stige i en ganske overordentlig Grad, stige dels af ganske naturlige Grunde, fordi der rykker flere og flere op i Invalideklasserne, dels paa Grund af Alder og dels paa Grund af en tidlig Udnyttelse af Arbejdskraften, og dels af en anden Grund, fordi Befolkningen bliver mere og mere nøjeregnende med Hensyn til Udnyttelsen af Lovens Fordele. Det er en Erfaring, som er gjort i alle private Skadeforsikringsvirksomheder, ikke mindst i Ulykkesforsikringsvirksomheden, at det, vi kalde for Skadeprocenter — det vil altsaa sige Erstatningsbeløbet Procentforhold til Præmieindtægten — er i stadig Stigen over hele Verden. Hvorfor? Fordi de forsikrede mere og mere lære at udnytte Forsikringen, fordi de komme til at anmelde Skader af mindre og mindre Omfang. Akkurat det samme er en Erfaring, som er gjort ved Brandforsikringer, fordi jo mere Forsikringstanken kommer ud i Befolkningen, desmere vil man ogsaa vide at drage Nytte af den fra de nydendes Side. Men foruden dem, foruden de ganske overordentlig store Vanskeligheder, som Administrationen ogsaa vil møde paa et andet Punkt, nemlig med Hensyn til Bidragenes Oprævning, Vanskeligheder, som man i Tyskland paa ingen Maade er bleven fuldt ud Herre over, foruden dette vil endnu møde en tredie betydelig Vanskelighed, nemlig den, at hvorledes man saa indretter Forsikringen, naar den da ikke aldeles skal overstige Landets eller de paagældendes økonomiske Evne, saa maa det blive saa smaa Beløb, at de i overordentlig mange Tilfælde ikke ere tilstrækkelige til at dække den paagældendes Fornødenheder. Jeg har her blot peget paa enkelte af de største Vanskeligheder, men der er hundrede foruden disse; men jo større Vanskelighederne ere, des nyttigere er det jo selvfølgelig, at de blive overvejede, og at man gennem en saa grundig og nøjagtig Overvejelse som muligt danner sig en Forestilling om, hvor vidt vi her i Landet kunne komme frem ad denne Vej eller ikke, og hvis man kommer til det Resultat, at vi kunne komme frem, da omtrent paa hvilken Maade, vi kunne komme frem og nogenlunde, hvor store man kan anslaa Bekostningerne til at blive.

En Ting glædede mig i den ærede Ordførers Tale og det er dette, at han synes ganske klar paa, at det maa være en tvungen Forsikring, og at alle Forsøg paa at følge den samme Vej som det ærede